

til, da Staten jo nu er traadt i Sjællandſte Jærnbaneſelskabs Sted. Det er kun det Spørgsmaal, jeg gerne vilde reſte til den ærede Miniſter, fordi det ſtaar mig uklart, og naar man ikke har den ærede Miniſters Ord derfor, ſaa kunde man let tro, at da der efter Loven af 1873 — hvorefter den ny Fortjættelſe af Banen ſtal bygges — foruden Statstilſkuddet var et lige ſaa stort Tilſkud fra det Sjællandſte Jærnbaneſelskabs Side, og da nu Staten er traadt i Stedet for det Sjællandſte Jærnbaneſelskab, at ſaa ſkulde Tilſkuddet være dobbelt.

Minifteren for offentlige Arbejder (Singerſley): Jeg har allerede beſvaret Spørgsmaalet, men jeg forſtaar for øvrigt ikke, hvorledes det kan optaa. Nu eksisterer det ſjællandſte Jærnbaneſelskab jo ikke mere, og Staten varetager dets Inter-eſer ganſke i Almindelighed. Naar der alſaa ſtaar i dette Lovforſlag, at Statskaſſen yder et Bidrag af 92,500 Kroner, ſaa er det Hjemmelen for at udbetale dette Bidrag og intet andet.

Det. Hauſen: Som Medlem af det Udvalg, der har ſiddet over denne Sag og de kjøbenhavniſte Jærnbaneſorholds Ordning, var der en Bemærkning, jeg vilde gøre i Gaar, men da Tiden var ſaa langt fremsrykket, mente jeg ikke at burde optage Tingets Tid. Jeg maa maatte ſaa Lov til at ſige, at jeg i højeſte Grad anerkender, at baade det foreliggende Lovforſlag om Kjøstbanen og Forſlaget om Ordningen af de kjøbenhavniſte Banegaardſforhold i og for ſig ere overmaade fortræffelige, og der er ingen, der mere end jeg anerkender den Fortjeneste, den højtærede Miniſter har af diſſe, og jeg tror navnlig, at vi, der repræſentere Kjøbenhavn, have al Grund til i og for ſig at være taknemmelige. Jeg beklager af denne Grund dobbelt, at den højtærede Miniſter fra første Hærd af har kaſtet den Sten i Bejen for os til at give diſſe Forſlag vor Tilſlutning, ſom kaldes Laaneparagraffen. Jeg har, ſom den højtærede Miniſter vil vide, altid været en Modſtander af denne Paragraf og er det i dette Øjeblik, og jeg kan ikke ſe, at der er paſſeret noget, ſom kan bringe os til at ſtille os anderledes til denne Paragraf. Jeg vilde være med til at vedtage diſſe Love uden Laaneparagraf, men jeg indler ikke, hvorfor der ſkal en ſaadan Paragraf. Den højtærede Miniſter ſagde, at han fra Begyndelſen havde ſagt, at naar man først blev enig om Jærnbanerne, ſaa kom Laaneparagraffen ogſaa nok af ſig ſelv. Nej, denne Laaneparagraf

er ikke kommen af ſig ſelv. Det er den ærede Miniſter eller maatte hans Kollega Finansminiſteren, der har ſtillet diſſe Tilſtaar op for Jærnbanebygning her i Landet og har faſtholdt dem med stor Thærdighed fra første Hærd lige til den ælteſte Time. Jeg ſer ikke, der er mindſte Grund til, at vi ikke nu ſkulde kunne vedtage diſſe Jærnbaneforſlag uden Laaneparagraf, og ſaa overlade til Regering og Rigsdag til næſte Aar at blive enige om, hvorledes Midlerne ſkulde ſtaffes til Beje. Jeg ſkal imidlertid ikke indlade mig derpaa i Dag, men kun gøre den Bemærkning, at det synes at være en mærkelig Miſtillid til Rigsdagen fra den højtærede Regerings Side, at den ikke turde tage mod diſſe Jærnbaner uden at have ſaaet, om jeg ſaa maa ſige, Pengene paa Bordet, eller i hvert Fald Pengene anvist. Thi det er jo klart, at naar Rigsdagen vedtager Jærnbanelovene, ſom de her foreligge, har Rigsdagen derved paataget ſig en Forpligtelſe til at ſtaffe Pengene til Beje, til at ſamtykke i at de ſtaffes til Beje. Naar nu alſaa den ærede Miniſter alligevel vil have Laaneparagrafferne med, turde det maatte være, fordi han nærer en vis Tvivl om, hvorvidt det ad Aare vil lykkes ham at ſaa Penge anviste paa den Maade, han ønsker. Nu har Miniſteriet ſaaet Pengene paa den Maade, det onſkede. Nu have vi degageret Finansloven og hele vort Budget for Jærnbanebygning i mange Aar frem i Tiden. Nu have vi muntret os med de øvrige Midler i de proviſoriſke og ikke proviſoriſke Aar, og vi ere blevne fri for denne uebøgelige Kreditor, ſom hedder Jærnbaner, ſom altid banker paa Døren og vil høres. Det er en nem Maade at bygge Jærnbaner paa, vi have givet Regeringen ſelv en kommende proviſoriſt Regering, have vi givet Guldmagt til at udfæde Statsobligationer omtrent uden Begrænsning, navnlig uden begrænſet Tid. Nu behøver en kommende Regering, der kommer i Konflikt med dette eller det andet Ting, ikke at bekymre ſig i mindſte Maade derom. Jeg er overbevist om, at ikke alene den ene Side af Rigsdagen, men at ethvert Medlem af Rigsdagen ligeſom jeg i højeſte Grad nærer det Dunke, at vi aldrig mere ſkulde komme ind i proviſoriſke Tilſtand. Det er viſnok alle enige om. Jeg undtager ikke nogen ſom helſt i ſaa Henſeende, ſelv ikke de ærede Miniſtre. Men er det ſaa, vil jeg ſige, at ſaa er det den ſteſteſte Vej, vi kunne gaa, paa den Maade at kaſte en ſag vigtig Ting ſom Jærnbaneveſen og Bevillingen dertil en Gang for alle bort fra os og ſige: Nu er den Ting jo afgjort, nu